

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **RATAN STAV s.r.o.**
IČO 28988698
sídlem Náchodská 444/145, 193 00 Praha 9
zastoupena JUDr. Vlastimilem Rampulou, advokátem, ev. č. ČAK 14523
sídlem Karlovo náměstí 24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2022, č. j. MPSV-2021/201004-422/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 27. 1. 2022, č. j. MPSV-2021/201004-422/1 **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Vlastimila Rampuly., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2022, č. j. MPSV-2021/201004-422/1, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky, generálního ředitelství (správní orgán prvního stupně) ze dne 2. 11. 2021, č. j. UPCR-2021/91123/6, kterým správní orgán prvního stupně podle § 63 odst. 2 písm. c) a § 63 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, odňal žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání udělené rozhodnutím Úřadu práce České republiky ze dne 19. 2. 2020, č. j. UPCR-2019/109828/9, z důvodu, že žalobkyně porušila povinnosti vyplývající z § 87 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti a povinnosti, které jí ukládají § 308 odst. 1 písm. e) a § 309 odst. 2 písm. f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a podle § 63 odst. 6 zákona o zaměstnanosti jí uložil, aby ukončila zprostředkovatelskou činnost do 3 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Řízení předcházející podané žalobě

2. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně vykonávala činnost agentury práce na základě povolení ke zprostředkování zaměstnání uděleného rozhodnutím Úřadu práce ze dne 19. 2. 2020, č. j. UPCR-2019/109828/9.
3. Dále ze správního spisu plyne, že příkazem Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 1. 9. 2021, č. j.: 16113/4.30/21-4, sp. zn.: S4-2021-298, který nabyt právní moci dne 10. 9. 2021, byla žalobkyně coby agentura práce uznána vinnou ze spáchání tří přestupků:
  - a) přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že jako zaměstnavatel písemně neinformovala krajskou pobočku Úřadu práce České republiky v Příbrami, kontaktní pracoviště Nymburk, o nástupu zaměstnankyně-cizinky do zaměstnání nejpozději v den nástupu k výkonu práce, tj. 7. 2. 2020, čímž porušila § 87 zákona o zaměstnanosti;
  - b) přestupku podle § 33a odst. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se dopustila tím, že neuvedla v písemných dohodách o dočasném přidělení sedmi zaměstnanců den nástupu těchto zaměstnanců k výkonu práce u uživatele, čímž porušila § 308 odst. 1 písm. e) zákoníku práce;
  - c) přestupku podle § 33a odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, jehož se dopustila tím, že jako zaměstnavatel u svých sedmi zaměstnanců v písemném pokynu k přidělení zaměstnance u uživatele neuvedla informaci o pracovních a mzdových podmínkách srovnatelného zaměstnance uživatele, čímž porušila § 309 odst. 2 písm. f) zákoníku práce.
4. Na základě tohoto příkazu následně zahájil správní orgán prvního stupně řízení se žalobkyní o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) a § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Toto řízení vyústilo ve výše zmíněné rozhodnutí, jímž prvostupňový orgán odňal žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání, jelikož žalobkyně porušila povinnosti vyplývající z § 87 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti, z § 308 odst. 1 písm. e) a § 309 odst. 2 písm. f) zákoníku práce.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

III. Napadené rozhodnutí

5. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a zároveň potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný se v tomto rozhodnutí neztotožnil se žádnou odvolacími námitkou žalobkyně.
6. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by porušení povinnosti stanovené v § 87 zákona o zaměstnanosti nemělo spadat pod důvody pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Naopak podle žalovaného stanoví posledně zmíněné ustanovení, že generální ředitelství úřadu práce odejme povolení ke zprostředkování zaměstnání, pokud právnická osoba poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona. Mezi tyto povinnosti tak patří i povinnost informovat krajskou pobočku Úřadu práce o nástupu cizince do zaměstnání podle § 87. Zákon na tomto místě nestanoví správním orgánům možnost uvážení, ale zakládá bez dalšího obligatorní důvod pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že správní orgány postupují vůči žalobkyni diskriminačně, tedy že zaměstnavateli, který není agenturou práce, by za porušení stejné povinnosti byla uložena jen pokuta, kdežto žalobkyni coby agentuře práce je odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání. Na agentury práce jsou podle žalovaného stanoveny vyšší požadavky ohledně dodržování právních předpisů a je žádoucí, aby tuto činnost vykonávaly pouze subjekty, které neporušují zákon o zaměstnanosti.
7. Dále se žalovaný věnoval možnosti odejmout povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 62 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, který stanoví, že povolení odejmuto být nemusí, ale může. Správní orgán tak má v tomto případě možnost uplatnit správní uvážení, zda agentura práce porušila povinnosti stanovené v § 307b, 308 nebo § 309 odst. 2, 3, 5 a 6 zákoníku práce v dostatečně závažné míře. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku, jehož se dopustila tím, že v rozporu s § 309 odst. 2 písm. f) zákoníku práce u svých několika zaměstnanců v písemném pokynu k přidělení zaměstnance k uživateli neuvedla informaci o pracovních a mzdových podmínkách srovnatelného zaměstnance uživatele. Podle žalovaného je tato povinnost jednou ze základních povinností agentury práce, která zaručuje ochranu zaměstnance, jelikož zabezpečuje srovnatelné mzdové a pracovní podmínky přiděleného zaměstnance. Žalobkyně tuto povinnost nesplnila ohledně 7 zaměstnanců jiné státní příslušnosti, tedy zaměstnanců zvláště zranitelných. Nadto žalobkyně nesplnila povinnost uvádět v dohodě s uživatelem datum nástupu přiděleného zaměstnance do práce podle § 308 odst. 1 písm. e) zákoníku práce. I tohoto porušení se dopustila žalobkyně ve vztahu k 7 zmíněným zaměstnancům, navíc tak činila po delší dobu – v období od ledna do března 2020.
8. Žalobkyně se tak dopustila porušení povinností, které zakládají obligatorní důvod odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a zároveň se dopustila porušení povinností, které zakládají fakultativní odnětí povolení, v natolik závažné míře, aby jí bylo za použití správního uvážení toto povolení odňato podle § 62 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.

IV. Žaloba

9. Námitky obsažené v žalobě lze rozdělit do dvou skupin.
10. V první skupině námitek žalobkyně brojí proti odnětí povolení podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tedy proti odnětí obligatornímu. Žalobkyně je názoru, že porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

§ 87 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti (tedy pozdní informování úřadu práce o nástupu zaměstnance-cizince do zaměstnání) nespadá pod porušení právních povinností, s nimiž počítá § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobcův výklad zmíněného ustanovení míří k tomu, že agentuře práce může být odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání pouze pro porušení povinností stanovených výhradně zaměstnavatelům, kteří vykonávají činnost agentury práce. Tyto podmínky pro odnětí povolení jsou totiž zakotveny v části druhé, hlavě IV zákona o zaměstnanosti nazvané „zprostředkování zaměstnání agenturami práce“. Ale povinnost stanovená v § 87 odst. 1 je součástí hlavy I zákona, která se vztahuje na všechny zaměstnavatele bez ohledu na to, zda jde o agenturu práce. Žalobkyni měla být tedy nanejvýš uložena sankce za spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, nikoli odňato povolení.

11. Tímto postupem je žalobkyně diskriminována oproti zaměstnavatelům, kteří nejsou agenturami práce, neboť těm je možno uložit pouze sankci ve formě pokuty.
12. Rozhodnutí prvostupňového orgánu je navíc nepřezkoumatelné v části odůvodňující porušení zmíněného § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Správní orgán prvního stupně totiž sice uvedl, že porušení této povinnosti ztěžuje efektivní kontrolu a řízení zaměstnanosti v České republice, ale neuvedl, v čem toto ztížení spočívá v konkrétních skutkových okolnostech tohoto případu. Dále žalobkyně uvedla, že judikatura (bez bližšího označení konkrétních rozhodnutí) sice neposkytnutí informací spojuje se ztížením činnosti úřadu práce, ale nikoli ve vztahu k povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti, nýbrž ve vztahu k povinnosti podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.
13. Ve druhé skupině námitek žalobkyně brojí proti odnětí povolení podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, tedy proti odnětí fakultativnímu založenému na správním uvážení. Podle žalobkyně nejsou důvody pro odnětí povolení dostatečně závažné, žalobkyně tedy svou argumentaci zaměřuje na správní uvážení správních orgánů. Žalobkyně v této souvislosti upozorňuje na nesoulad mezi rozhodováním učiněným v napadených rozhodnutích a v rozhodnutí, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupků. V přestupkovém řízení bylo její jednání posouzeno jako málo závažné, kdežto v napadených rozhodnutích natolik závažné, aby jí bylo odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání.
14. Ačkoliv žalobkyně neuváděla v dohodách o dočasném přidělení zaměstnanců den nástupu zaměstnanců k výkonu práce u uživatele, tyto dohody jsou součástí komplexní dokumentace, v níž bylo toto datum uvedeno. Datum nástupu tedy vyplývá z dokumentace a zaměstnanec není nijak krácen na svých právech. Absence údaje o dni nástupu k výkonu práce u uživatele bylo pouze formálním opomenutím.
15. Ani další porušení není dostatečně závažné. I když žalobkyně neuváděla v písemném pokynu k přidělení zaměstnance k uživateli informaci o pracovních a mzdových podmínkách srovnatelného zaměstnance uživatele, byl s těmito podmínkami přidělován zaměstnanec seznámen při komplexním proškolení. Formálně tedy tato informace chyběla, nicméně opět nebyli zaměstnanci kráceni na svých právech.

V. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný na úvod svého vyjádření upozornil, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, přesto žalobkyně opakuje (a to mnohdy doslovně) již vypořádané námitky z odvolacího řízení. Žalovaný tak ve svém vyjádření nepřinesl mnoho nového, ale spíše jen zopakoval, jak se s žalobkyninými námitkami vypořádal již ve správním řízení. Mezi „nové“ Shodu s prvopisem potvrzuje X.

argumenty žalovaného reagující na žalobu patří, že žalobkyně požaduje po soudu přezkum správnosti správního uvážení ohledně odnětí povolení podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, což však správní soudy nejsou oprávněny hodnotit. Žalovaný zdůraznil, že úvahy v rámci správního uvážení jsou v napadených rozhodnutích řádně odůvodněny.

17. Zároveň žalovaný poukázal na rozdíl mezi přestupkovým řízením a řízením o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Tato řízení sledují jiný cíl, navíc odnětí povolení není sankcí, ale specifickým dohledovým opatřením. Hodnotící kritéria těchto řízení jsou odlišná, takže i když správní orgán v přestupkovém řízení nepovažoval závažnost porušení povinností za vysokou, v řízení o odnětí povolení byla tato závažnost dostačující k závěru o odnětí povolení.

VI. Replika žalobkyně a duplika žalovaného

18. V reakci na vyjádření žalovaného žalobkyně podotkla, že dosud nebyla v rozhodovací praxi českých soudů řešena otázka diskriminace vůči agenturám práce (viz výše bod 11.). Dále se žalobkyně blíže zabývala rozdílem mezi zaměstnavatelem s postavením agentury práce a zaměstnavatelem bez tohoto postavení a snažila se odůvodnit závěr, že pro agentury práce by měla platit stejná pravidla jako pro ostatní zaměstnavatele, kteří nejsou agenturou práce, jelikož agentura práce stojí na stejné úrovni jako ostatní zaměstnavatelé. Na závěr svého vyjádření žalobkyně navrhla provedení důkazu v podobě údajů z webových stránek úřadu práce, které mají dokládat, že žalobkyni nebylo odejmuto povolení k samotnému zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. a) a c) zákona o zaměstnanosti, ale pouze podle písm. b).
19. Na tyto polemiky reagoval žalovaný nesouhlasem, že by agenturní zaměstnávání mělo být ve stejném postavení jako klasické zaměstnávání. Mezi agentury práce a klasické zaměstnavatele nelze klást rovnítko.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání.
21. Žaloba je důvodná.

VII.1. Obligatorní odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání bez správního uvážení podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti

22. Zánik povolení ke zprostředkování zaměstnání je upraven v § 63 zákona o zaměstnanosti (pro projednávanou věc je rozhodné znění tohoto ustanovení účinné od 29. 7. 2017 do 31. 12. 2023). Důvody pro odnětí povolení lze dělit do dvou skupin – na důvody obligatorní bez možnosti správního uvážení (§ 63 odst. 2) a na důvody fakultativní s užitím správního uvážení (§ 63 odst. 3). V případě první skupiny důvodů správní orgán musí odejmout povolení, v případě druhé skupiny důvodů toto povolení odejmout může podle správního uvážení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Obligatorní důvod pro odejmutí tohoto povolení, který je relevantní v právě projednávaném případě, je stanoven v § 63 odst. 2 písm. c): „*Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže: právnická osoba nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání nebo s dobrými mravy, nebo jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona*“. Konkrétním důvodem pro odejmutí povolení žalobkyně byl posledně jmenovaný důvod, tedy: „*právnická osoba (...) jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona*“. Žalobkyně se dopustila přestupku tím, že porušila § 87 zákona o zaměstnanosti (písemně neinformovala krajskou pobočku Úřadu práce České republiky v Příbrami, kontaktní pracoviště Nymburk, o nástupu zaměstnankyně-cizinky do zaměstnání nejpozději v den nástupu k výkonu práce), jak je popsáno v úvodu odůvodnění. V řízení je postaveno najisto, že se žalobkyně dopustila tohoto protiprávního jednání. O této otázce již správní orgán pravomocně rozhodl, a žalovaný byl tak tímto rozhodnutím vázán (§ 57 odst. 3 s. ř.). Toto porušení povinnosti strany nečiní sporným. Žalobkyně pouze klade otázku, zda má být povolení odňato na základě porušení jakékoliv povinnosti vyplývající ze zákona, nebo pouze povinnosti stanovené přímo agenturám práce.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 12. 2023, č. j. 2 Ads 105/2023 – 34, č. 4559/2024 Sb. NSS, dospěl k závěru, že důvod odnětí povolení podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti je možné aplikovat jen na ty případy, kdy agentura práce poruší ustanovení zákona související se zprostředkováním zaměstnání. Ačkoliv z jazykového výkladu jednoznačně vyplývá, že jakékoliv porušení zákona o zaměstnanosti je důvodem k odejmutí povolení, je pojem „*jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona*“ uveden v § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který obecně cílí na to, jakým způsobem držitel povolení zprostředkovává zaměstnání. Proto by měl být vykládán právě v intencích tohoto konkrétního ustanovení tak, že pouze takové porušení zákona o zaměstnanosti, které souvisí se zprostředkováním zaměstnání agenturou práce, může založit důvod k odejmutí povolení.
25. Zprostředkování zaměstnání je úkolem státu, který přenáší tento úkol i na agentury práce. Tyto agentury práce proto musí být schopny dodržovat zákonem daná pravidla, resp. musí snést následky jejich neplnění v podobě odnětí oprávnění (rozsudek NSS ze dne 1. 7. 2021, č. j. 5 Ads 175/2020-33, bod 27). Smyslem odnětí povolení je zvýšený zájem státu, aby zprostředkování zaměstnání probíhalo podle zákonných pravidel, neboť prostřednictvím agentur práce dochází k plnění jednoho z úkolů státu. Odnětí povolení má být důsledkem porušení pouze těch povinností, které souvisí s touto přenesenou činností státu.
26. V citovaném rozsudku rovněž dospěl NSS k závěru, že odejmout povolení je možné pouze po posouzení přiměřenosti zásahu v podobě odnětí povolení ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání. Podle NSS nelze přehlédnout, že se jedná o opatření, kterým dochází na základě dosti abstraktně formulovaného ustanovení k zásahu do podnikatelské činnosti subjektu, na jejíž povolení je při splnění zákonných předpokladů navíc právní nárok. Jedná se tedy o zásah do svobody podnikání garantované čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Z ústavněprávního hlediska je pak podstatné, že v podmínkách právního státu má být v každém konkrétním případě pečlivě zvažována intenzita nesplnění právní povinnosti (resp. zákonem stanovených podmínek) ve vztahu k negativním dopadům z tohoto porušení vyplývajícím.
27. Dále je podle NSS ustanovení § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti formulováno velmi široce, takže pod něj lze podřadit velké množství jednání, jejichž povaha a intenzita narušení zákonem chráněných zájmů se značně liší. Nelze tedy vycházet z toho, že test Shodu s prvopisem potvrzuje X.

proporcionalitu provedl již zákonodárce při formulaci této hypotézy právní normy. Naopak vzhledem k její koncepci se otevírá značný prostor k tomu, aby proporcionalitu zásahu zvažovaly orgány aplikující právo při výkladu hypotézy a subsumpci konkrétních případů pod tuto právní normu. Jakkoliv má zákonodárce poměrně široký prostor pro formulaci omezení podnikatelské činnosti, a může být v tomto směru i dosti striktní, nelze akceptovat, aby agentuře práce bylo odňato povolení ke zprostředkování za takové porušení povinnosti, jehož závažnost by byla ve zjevném nepoměru k intenzitě zásahu do její svobody podnikání.

28. Správní orgány tak při postupu podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti musí posoudit nejen to, zda porušení povinnosti souvisí se zprostředkováním zaměstnání (tedy s činností vykonávanou agenturou práce), ale i to, zda je opatření v podobě odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání přiměřené vzhledem k závažnosti protiprávního jednání.
29. Ačkoliv správní orgány rozhodovaly ještě před tím, než NSS vydal citovaný rozsudek, zákonná úprava zněla stejně, a bylo tedy i v tom případě nutné posuzovat uvedené otázky. Správní orgány se v napadených rozhodnutích nezabývaly tím, zda porušení povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti souvisí se zprostředkováním zaměstnání, ani tím, zda je odnětí povolení přiměřené vzhledem k tomuto porušení. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval pouze tím, že porušení povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti ztížilo efektivní kontrolu a řízení zaměstnanosti v ČR.
30. Soud tak není schopen přezkoumat právní úvahy správních orgánů, jelikož v napadených rozhodnutích chybí odůvodnění, které je podstatné pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Soud proto považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., což je důvodem pro zrušení rozhodnutí bez jednání rozsudkem.

VII.2. Fakultativní odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání se správním uvážením podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti

31. Odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání z fakultativních důvodů je upraveno v § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle něhož „*Generální ředitelství Úřadu práce může rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout, jestliže právnická nebo fyzická osoba poruší povinnost, kterou agenturám práce ukládá § 307b, 308 nebo § 309 odst. 2, 3, 5 a 6 zákoníku práce.*“ Žalobkyně se dopustila přestupku tím, že porušila povinnosti stanovené v § 308 odst. 1 písm. e) a § 309 odst. 2 písm. f) zákoníku práce. Rovněž zde je postaveno najisto, že se žalobkyně dopustila tohoto protiprávního jednání. O této otázce již správní orgán pravomocně rozhodl, a žalovaný byl tak tímto rozhodnutím vázán (§ 57 odst. 3 správního řádu). Toto porušení povinnosti strany nečiní sporným, žalobkyně pouze namítá, že tato porušení nejsou dostatečně závažná, aby byla důvodem pro odnětí povolení.
32. Jelikož zákon o zaměstnanosti nechává na správním uvážením, zda správní orgány odejmou povolení ke zprostředkování zaměstnání (viz „*Generální ředitelství Úřadu práce může rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout*“), je soudní přezkum této části napadených rozhodnutí značně omezen. Meze přípustného přezkumu správního uvážení v soudním řízení vymezuje § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s., podle něhož může soud zrušit napadené rozhodnutí, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Soudu nepřisluší přezkoumávat správnost tohoto uvážení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

33. Správní orgány v napadených rozhodnutích nijak nepřekročily ani nezneužily správní uvážení. Výrok rozhodnutí se pohybuje v zákonných mezích a zneužití správního uvážení z ničeho nevyplývá. Správní orgány rovněž srozumitelně vysvětlily, v čem vidí natolik vysokou míru závažnosti žalobkynina jednání, že zakládá důvod pro odnětí povolení. Rovněž jsou úvahy v rámci správního uvážení přezkoumatelné. Žalovaný vzal ve svém rozhodnutí v potaz, že povinnosti, které žalobkyně porušila, měly chránit zaměstnance před nerovným zacházením, porušení se týkalo několika zaměstnanců, navíc cizinců, kteří jsou kvůli neznalosti zdejšího prostředí zranitelnější skupinou osob, porušení se týkalo důležité povinnosti stanovené agentuře práce, kromě toho se části porušení povinností dopouštěla žalobkyně delší dobu.
34. Soud tak nevidí důvod k zásahu do rozhodovací sféry správních orgánů umožněné správním uvážením a blíže se nezabývá dílčími námitkami mířícími na posouzení závažnosti žalobkynina jednání. Tyto dílčí námitky již řádně vypořádal žalovaný v odvolacím řízení, žalobkyně nepřináší do soudního řízení žádné nové a relevantní skutečnosti. Navíc se námitky týkají správnosti rozhodnutí, nikoli jeho zákonnosti.
35. Rovněž je správný názor žalovaného, že správní řízení o přestupku a správní řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání sledují jiný účel, a proto není důvodná námitka žalobkyně, že je zde nesoulad v rozhodování správních orgánů, co se týče posouzení závažnosti žalobkynina jednání jednak ve správním řízení a jednak v řízení o odnětí povolení. Odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání není správní sankcí, nýbrž specifickým dohledovým opatřením preventivní povahy (rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 38/2016-41). Obě řízení tedy sledují jiný cíl a mají jiný účel. Hodnotící kritéria těchto dvou odlišných právních institutů nejsou stejná, proto nelze vedle sebe postavit výsledky těchto dvou řízení a mechanicky je porovnávat.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud závěrem shrnuje, že shledal napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, co se týče odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání rozsudkem.
37. Žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 87 zákona o zaměstnanosti tím, že písemně neinformovala krajskou pobočku Úřadu práce o nástupu zaměstnankyně-cizinky do zaměstnání nejpozději v den nástupu k výkonu práce, což zakládá obligatorní důvod pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Správní orgán tak sice podle zákona nemá možnost užít správní uvážení, zda povolení odejme, ale i tak je nucen posoudit, zda se porušení povinnosti týkalo činnosti agentury práce a zda je odnětí povolení přiměřené vzhledem k porušené povinnosti. Tyto úvahy však v napadeném rozhodnutí chybí, soud proto nemůže napadené rozhodnutí v této části přezkoumat pro nedostatek důvodů.
38. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí však nejsou námitky vůči důvodu odnětí povolení podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Zákon o zaměstnanosti dává správním orgánům prostor, aby posoudily závažnost porušení povinností a rozhodly, zda jsou tato porušení důvodem pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně porušila povinnosti dostatečně závažně, aby jí bylo povolení odňato, tím, že neuvedla u svých sedmi zaměstnanců v písemném pokynu k přidělení zaměstnance k uživateli informaci o pracovních a mzdových podmínkách srovnatelného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zaměstnanec uživatele a že neuvedla v písemných dohodách o dočasném přidělení těchto zaměstnanců den nástupu zaměstnanců k výkonu práce u uživatele. Soud může do správního uvážení zasahovat pouze ve výjimečných případech, pokud správní orgány překročily zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužily. Ani jedna z těchto variant však nenastala a v tomto směru jsou napadená rozhodnutí řádně odůvodněna.

39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku. Obecně se přiznává náhrada nákladů řízení spojených s návrhem na odkladný účinek bez ohledu na to, zda byl s těmito návrhy žalobce úspěšný. Soudní řád správní tuto otázku sice výslovně neupravuje, nicméně toto řešení vyplývá z přiměřené aplikace § 145 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. a ze skutečnosti, že pro posouzení úspěšnosti je rozhodný výsledek věci samé (a nikoliv obsah v mezidobí soudem vydaných dočasných rozhodnutí).
40. Dále náklady řízení sestávají z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky, [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4). K této částce je připočtena daň z přidané hodnoty (2 142 Kč), neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak činí 16 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.